

Laodikea – Numero kaksi

Protestanttinen sarvi

Jeff Pippenger

2023-08-27

On välttämätöntä Ilmestyskirjassa sinetistä avattavan sanoman ymmärtämiseksi tunnistaa protestanttisen uskonpuhdistuksen juuret, kehitys ja merkitys. Tämän uskonpuhdistuksen historian kolme päälinjaa käsittelevät Raamattua, oikeaa menetelmää, jota on käytettävä Raamatun tutkimisessa, sekä sitä, että tämän historian kuluessa valitut sanansaattajat ovat tuon historian tienviittoja. Kuten aina, Saatana pyrki kätkemään King James -Raamatun useiden väärennösten avulla, ja hän pyrki kätkemään oikean menetelmän Raamatun ymmärtämiseksi useiden väärennösten avulla, ja hän pyrki myös kätkemään oikeat sanansaattajat (tienviitat), jotka tuon historian varrella nostettiin esiin.

”Mutta Saatana ei ollut toimeton. Hän yritti nyt sitä, mitä hän on yrittänyt jokaisessa muussakin uskonpuhdistusliikkeessä — pettää ja tuhota kansan syöttämällä heille väärennöksen todellisen työn sijaan. Niin kuin kristillisen seurakunnan ensimmäisellä vuosisadalla oli vääriä kristuksia, samoin kuudennellatoista vuosisadalla nousi vääriä profeettoja.” Suuri taistelu, 186.

Milleriläisessä historiassa vuosina 1840–1844 protestantismin viitta (joka on toinen niistä kahdesta sarvesta siinä maapetossa, joka on Yhdysvallat) siirtyi milleriläiselle adventismille, josta tuli protestanttinen sarvi. Samalla ne kirkot, jotka olivat aiemmin tunnustautuneet protestanttisiksi, tulivat luopioprotestantismiksi, tai niin kuin milleriläiset ne määrittelivät, ”Rooman tyttäreiksi”. Kun protestantit vuonna 1843 hylkäsivät ensimmäisen enkelin sanoman, he lankesivat, ja milleriläiset jatkoivat protestantismin viitan kantajina. Milleriläinen historia oli Jumalan työn huipentuma siinä, että Hän saattoi ”seurakuntansa erämaassa” Jumalan Sanan täydelliseen ymmärtämiseen.

Tutkivan tuomion alkaminen toi mukanaan Jumalan lain koetuksen ja erityisesti sapatin. Kolmannen enkelin sanoman julistaminen edellytti seurakuntaa, joka piti yllä Jumalan lakia, joka oli pimeän keskiajan aikana haudattu paavillisten traditioiden ja tapojen alle. Kristus johdatti protestantit vuosien 1840–1844 historiaan ja asetti heidän eteensä Elian koetuksen, jonka esikuvana William Miller oli, ja kun protestantit hylkäsivät Millerin sanoman, he palasivat Roomaan. Ensimmäisen enkelin sanoman koetus, sellaisena kuin Miller sen julisti, oli esikuvallisesti nähtävissä Eliassa Karmelinvuorella.

Ja Elia astui kaiken kansan eteen ja sanoi: Kuinka kauan te horjutte kahden mielipiteen välillä? Jos Herra on Jumala, seuratkaa häntä; mutta jos Baal, niin seuratkaa häntä. Eikä kansa vastannut hänelle sanaakaan. 1. Kun. 18:21.

Vuonna 1840, kun protestantit kohtasivat Elian sanoman, jota Miller ja ensimmäinen enkeli edustivat, he valitsivat Baalin!

Protestanttinen uskonpuhdistus oli Raamatun totuuksien sinettien avaamista, joka alkoi ”kointähdellä”, jonka luvattiin tulla annetuksi siinä historian vaiheessa, jota Tyatiran seurakunta edustaa. Suora hyökkäys Raamattua vastaan alkoi vuosisatoja aikaisemmin, ja se esitetään selvästi teoksessa Suuri taistelu, erityisesti valdolaisiin liittyvän historian yhteydessä. Vuonna 1930 Benjamin Wilkerson julkaisi kirjan Our Authorized Bible Vindicated. Kirja dokumentoi sodankäynnin pyhiä alkutekstejä vastaan, joita lopulta käytettiin King James -Raamatun kääntämiseen, sekä niitä erilaisia saatanallisia väärennöstekstejä vastaan, joita katolilaiset, luopioitunut protestantismi ja laodikealaiset adventistit ovat edistäneet ja edistävät edelleen. Sodankäynti alkoi jo kauan ennen valdolaisiin liittyvää historiaa, mutta he ovat se tienviitta ja vertauskuva niistä, jotka antoivat henkensä todistaakseen niiden oikeiden käsikirjoitusten tärkeydestä, jotka lopulta käännettiin vuoden 1611 King James -Raamatuksi.

King James -raamatun julkaiseminen vuonna 1611 kävi läpi hyvin täsmällisen käännösprosessin. Raamatun kääntäminen ja julkaiseminen toteutettiin seitsemän tuotantovaiheen kautta. Sen toteuttamiseen kului myös seitsemän vuotta, ja seitsemän raamatullista vuotta on kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä päivää. Se on tietenkin sama profeetallisten päivien lukumäärä, jonka aikana Jeesus vahvisti liiton monien kanssa Danielin yhdeksännen luvun täyttymykseksi. Tuon pyhän viikon keskellä Kristus ristiinnaulittiin, ja tietenkin ristiinnaulittu Kristus on Raamatun keskus. Nuo seitsemän vaihetta Jumalan puhtaan Sanan tuottamiseksi olivat seuraavat.

- Ensiksi: Yksittäisten henkilöiden tekemä alkuperäinen käännös: Noin 50 kääntäjää jaettiin kuuteen komiteaan, joista kukin vastasi Raamatun eri osista. Nämä henkilöt työskentelivät kääntäen alkukielistä (hepreasta, arameasta ja kreikasta) englanniksi.
- Toiseksi: komitean tarkastus: Sen jälkeen kun kukin komitea oli saanut osuutensa käännöksen valmiiksi, työn tarkastivat komitean jäsenet itse. Tämä mahdollisti yhteisen harkinnan ja virheiden korjaamisen.
- Kolmanneksi: Yleiskomitean tarkastus: Yksittäisten komiteoiden käännökset toimitettiin sitten laajemman tutkijaryhmän käsiteltäviksi; tätä ryhmää kutsuttiin Yleiskomiteaksi. Tämä komitea koostui edustajista kustakin kuudesta käännöskomiteasta. He tarkastivat koko työn vertaillen ja yhdenmukaistaen eri komiteoiden käännökset.
- Neljänneksi: Lisätarkastus ja -tarkistus: Yleiskomitean tarkistettu versio lähetettiin takaisin yksittäisille komiteoille lisätarkastusta ja edelleen hiomista varten. Tämä iteratiivinen prosessi auttoi varmistamaan, että käännös oli johdonmukainen ja tarkka.
- Viidenneksi: Lopullinen tarkastus ja hyväksyntä: Kun yksittäiset komiteat olivat saattaneet tarkistuksensa päätökseen, lopullinen luonnos toimitettiin yleiskomitealle lopullista tarkastusta ja hyväksyntää varten.
- Kuudenneksi: Kuninkaallinen hyväksyntä ja julkaiseminen: Hyväksytty käännös esiteltiin sitten kuningas Jaakko I:lle hänen hyväksyntäänsä varten.
- Seitsemänneksi: annettuaan kuninkaallisen hyväksyntänsä käännös julkaistiin vuonna 1611 Raamatun King James Versionina (Authorized Versionina).

Herran sanat ovat puhtaat sanat, kuin hopea, maassa olevassa sulatusuunissa koeteltu, seitsemän kertaa puhdistettu. Sinä, Herra, varjelet ne; sinä varjelet ne tältä sukupolvelta

iankaikkisesti. Psalmi 12:6, 7.

Saatanan sodankäynnissä Jumalan sanaa vastaan sekä niitä tienviittoja vastaan, joita tuon avautuvan historian eri sanansaattajat edustavat, ja vastaan oikeaa menetelmää, jota on käytettävä Hänen Sanansa oikeaan jakamiseen, vuoden 1611 King James Bible on tienviitta, joka yksilöidään erityisesti Psalmissa kaksitoista. Mikään niistä monista väärennetyistä Raamatuista, jotka on tuotettu turmeltuneiden katolisten käsikirjoitusten pohjalta, ei täytä Psalmin kaksitoista kriteerejä. Puhdistusprosessi, joka käsitti seitsemän vaihetta, sekä kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen päivän ajanjakso osoittavat, että King James Bible on Jumalan ”puhtaat sanat”. Jumala lupaa säilyttää King James Biblen puhtaana Sananaan iankaikkisesti, ja siksi Hän myös lupaa pitää voimassa ”historismin” menetelmän, jota protestanttiset uskonpuhdistajat, William Miller mukaan luettuna, käyttivät.

Neljännellätoista vuosisadalla John Wycliffea, jota kirjassa Suuri taistelu kutsutaan ”uskonpuhdistuksen aamuntähdeksi”, Jumala käytti kääntämään Raamatun kielelle, jota tavallinenkin ihminen ymmärtäisi. Hän on se sanansaattaja, joka merkitsee protestanttisen uskonpuhdistuksen alun tienviitan.

”Se suuri liike, jonka Wycliffe pani alulle ja jonka oli määrä vapauttaa omatunto ja järki sekä päästää vapaiksi kansakunnat, jotka niin kauan olivat olleet sidottuina Rooman triumfivaunuihin, sai alkunsa Raamatusta. Tässä oli sen siunausten virran lähde, joka elämän veden tavoin on virrannut halki aikakausien neljänneltätoista vuosisadalta lähtien. Wycliffe hyväksyi Pyhät Kirjoitukset horjumattomassa uskossa Jumalan tahdon inspiroituna ilmoituksena, riittävänä uskon ja elämän ohjeena. Hänet oli kasvatettu pitämään Rooman kirkkoa jumalallisena, erehtymättömänä auktoriteettina ja vastaanottamaan tuhatvuotisen vakiintuneen opetuksen ja tavat kyselemättömällä kunnioituksella; mutta hän kääntyi pois tästä kaikesta kuullakseen Jumalan pyhää sanaa. Tätä auktoriteettia hän kehotti kansaa tunnustamaan. Sen sijaan, että kirkko puhuisi paavin kautta, hän julisti ainoaksi todelliseksi auktoriteetiksi Jumalan äänen, joka puhuu Hänen sanansa kautta. Ja hän opetti paitsi, että Raamattu on Jumalan tahdon täydellinen ilmoitus, myös että Pyhä Henki on sen ainoa tulkitsija ja että jokaisen ihmisen tulee sen opetuksia tutkimalla oppia itse tuntemaan velvollisuutensa. Näin hän käänsi ihmisten mielet pois paavista ja Rooman kirkosta Jumalan sanaan.

Wycliffe oli yksi uskonpuhdistajista suurimmista. Älyn laajuudessa, ajatuksen selkeydessä, lujuudessa totuuden säilyttämisessä ja rohkeudessa sen puolustamisessa harvat hänen jälkeensä tulleet ylsivät hänen vertaisikseen. Elämän puhtaus, väsymätön ahkeruus opiskelussa ja työssä, lahjomaton rehellisyys sekä Kristuksen kaltainen rakkaus ja uskollisuus hänen palvelutyössään olivat tunnusomaisia ensimmäiselle uskonpuhdistajista. Ja tämä siitä huolimatta, että hän nousi esiin aikakaudesta, jota leimasivat älyllinen pimeys ja moraalinen turmeltuneisuus.

”Wycliffen luonne on todistus Pyhien Kirjoitusten kasvattavasta ja muuttavasta voimasta. Raamattu teki hänestä sen, mikä hän oli. Pyrkimys käsittää ilmoituksen suuret totuudet antaa tuoreutta ja voimaa kaikille kyvyille. Se laajentaa mieltä, terävöittää havaintokykyä ja kypsyttää arvostelukykyä. Raamatun tutkiminen jalostaa jokaisen ajatuksen, tunteen ja pyrkimyksen tavalla, johon mikään muu tutkimus ei pysty. Se antaa tarkoituksen lujuutta,

kärsivällisyyttä, rohkeutta ja kestävyyttä; se hienostaa luonnetta ja pyhittää sielun. Vakava, kunnioittava Kirjoitusten tutkiminen, joka saattaa tutkijan mielen välittömään kosketukseen äärettömän mielen kanssa, antaisi maailmalle miehiä, joiden äly olisi voimakkaampi ja toimeliaampi sekä periaatteet jalommat kuin mitä ihmisen filosofian tarjoaman etevimmänkään koulutuksen tuloksena on koskaan saavutettu. 'Sinun sanojesi avautuminen', sanoo psalmista, 'antaa valon, se antaa ymmärrystä.' Psalmi 119:130." Suuri taistelu, 93, 94.

John Wycliffeä koskevan todistuksen jälkeen teoksessa Suuri taistelu sisar White esittää luettelon uskollisista uskonpuhdistajista (tienviitoista), joka lopulta ulottuu uskonpuhdistaja John Knoxiin asti. Hän tuo esiin merkittävän kysymyksen, jonka Skotlannin kuningatar Maria esitti John Knoxille.

"John Knox oli kääntynyt pois kirkon perinnäissäännöistä ja mystiikasta ravitakseen itseään Jumalan sanan totuuksilla, ja Wishartin opetus oli vahvistanut hänen päätöstään hylätä Rooman yhteys ja liittyä vainottujen uskonpuhdistajien joukkoon...."

"Kun hänet tuotiin kasvoista kasvoihin Skotlannin kuningattaren eteen, jonka läsnä ollessa niin monen protestanttisten johtajien innostus oli laimentunut, John Knox todisti horjumattomasti totuuden puolesta. Häntä ei voitu voittaa hyväilyin; hän ei säikähtänyt uhkauksia. Kuningatar syytti häntä harhaopista. Hän oli opettanut kansaa omaksumaan uskonnon, jonka valtio oli kieltänyt, hän julisti, ja oli siten rikkonut Jumalan käskyä, joka velvoittaa alamaiset tottelemaan ruhtinaitaan. Knox vastasi lujasti:—'Koska oikea uskonto ei ole saanut alkuperäänsä eikä arvovaltaansa ruhtinailta, vaan yksin iankaikkiselta Jumalalta, niin eivät alamaistakaan ole velvollisia muovaamaan uskontoaan ruhtinaitensa mieltymysten mukaiseksi. Sillä usein juuri ruhtinaat ovat kaikista muista tietämättömmimpiä Jumalan todellisesta uskonnosta. Jos koko Aabrahamin siemen olisi ollut faraon uskonnon kannalla, jonka alamaisia he kauan olivat, niin sanokaahan, rouva, mitä uskontoa maailmassa silloin olisi ollut? Ja jos kaikki apostolien päivinä olisivat olleet Rooman keisarien uskonnon kannalla, niin sanokaahan, rouva, mitä uskontoa nyt olisi maan päällä? ... Niinpä, rouva, voitte käsittää, että alamaiset eivät ole sidotut ruhtinaitensa uskontoon, vaikka heitä käsketäänkin osoittamaan heille kunnioitusta.'

Maria sanoi: "Te tulkitsette Raamattua yhdellä tavalla, ja he [roomalaiset opettajat] tulkitsevat sitä toisella; ketä minun tulee uskoa, ja kuka on oleva tuomari?"

"Teidän tulee uskoa Jumalaa, joka puhuu selvästi Sanassaan', vastasi uskonpuhdistaja; 'ja pidemmälle kuin Sana teitä opettaa, älkää uskoko kumpaakaan, älkää toista älkääkään toista. Jumalan Sana on itsessään selvä, ja jos jossakin kohdassa on hämäryyttä, Pyhä Henki, joka ei milloinkaan ole ristiriidassa itsensä kanssa, selittää saman selvemmin toisissa kohdissa, niin ettei epäilystä voi jäädä muille kuin niille, jotka ovat itsepiintaisen tietämättömiä.' Tällaisia olivat ne totuudet, jotka peloton uskonpuhdistaja henkensä uhalla lausui kuninkaallisten korviin. Samalla lannistumattomalla rohkeudella hän piti kiinni tarkoituksestaan, rukoillen ja taistellen Herran taisteluita, kunnes Skotlanti vapautui paavikunnasta." Suuri taistelu, 250, 251.

Uudistajan ja kuningattaren välinen vuorovaikutus tuo esiin uskonpuhdistuksen historian kolmannen juonteen, joka osoittaa Saatanan pyrkimyksen väärentää Raamattua, uskonpuhdistajat ja

raamatullisen tutkimuksen metodologia. Johanneksen vastaus kuningattarelle oli, että oikea metodologia on ”historiallisuus”, joka perustuu siihen, että Pyhä Henki selittää yhden profeetallisen historian linjan toisella profeetallisen historian linjalla.

Valo oli avattu pimeydessä. Wycliffe ja varhaiset uskonpuhdistajat aina milleriläisliikkeen historiaan saakka käyttivät raamatuntutkimuksen menetelmää, jota kutsutaan ”historismiksi”. Tämän raamatullisen raamatuntutkimusmenetelmän historia jää usein huomiotta, mutta sen tunnistaminen on olennaisen tärkeää, jos todella tahtoo nähdä niiden profeetallisen tulkinnan sääntöjen merkityksen, jotka Miller omaksui ja joita Future for America sen jälkeen on omaksunut.

On vain kaksi seurakuntaa, jotka sisar White yksilöi Jumalan nimetyksi kansaksi: muinainen Israel ja seitsemännen päivän adventistikirkko.

”Syyt siihen, miksi meitä kutsutaan Jumalan kansaksi, on toistettava yhä uudelleen ja uudelleen. 5. Mooseksen kirja 4:1–13” Manuscript Releases, osa 8, 426.

Apostolien seurakuntaa ja seurakuntaa erämaassa paavillisen pimeyden aikana ei koskaan kutsuttu Jumalan nimikkokansaksi, sillä termi (merkitykseltään nimetyksi tuleminen) tarkoittaa seurakuntaa, jolle annetaan vastuu olla Jumalan lain haltija, ja adventismin myötä heidän tuli olla myös Jumalan profeetallisten totuuksien haltijoita.

”Jumala on kutsunut seurakuntansa näinä päivinä, niin kuin Hän kutsui muinaisen Israelin, seisomaan valona maan päällä. Totuuden väkevällä halkaisijalla, ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomilla, Hän on erottanut heidät kirkoista ja maailmasta saattaakseen heidät pyhään läheisyyteen itsensä kanssa. Hän on tehnyt heistä lakinsa haltijoita ja uskonut heille tätä aikaa koskevat profetian suuret totuudet. Samoin kuin muinaiselle Israelille uskottiin pyhät ilmoitukset, nämä ovat pyhä talletus, joka on välitettävä maailmalle. Ilmestyskirjan 14. luvun kolme enkeliä edustavat sitä kansaa, joka ottaa vastaan Jumalan sanomien valon ja lähtee Hänen välikappaleinaan kuuluttamaan varoitusta kautta maan pituuden ja leveyden.” Testimonies, 5. osa, 455.

William Miller edusti valittua sanansaattajaa avaamaan Jumalan profeetalliset totuudet, ja kun nuo totuudet johtivat kansan kaikkeinpyhimmän avoimelle ovelle vuonna 1844, Jumala avasi silloin Jumalan lain. Wycliffe on tienviitta Raamatun avaamisessa ja protestanttisen uskonpuhdistuksen alkuvaiheiden synnyttämisessä, mutta hän on myös tienviitta Jumalan työssä vahvistaa ”profetian suuret totuudet”. John Wycliffe oli aamutähti, joka tunnistetaan paavinvallan tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden hallituskauden historiassa. Hänen työnsä alkoi neljännellätoista vuosisadalla, ja sitten seitsemännellätoista vuosisadalla tuon profeetallisen linjan toinen tienviitta oli King James -Raamatun julkaiseminen vuonna 1611. Tuolla linjalla saavumme lopulta Millerin profeetallisen tulkinnan sääntöjen tienviittaan. Miller on tienviitta tuossa totuuden linjassa, ja niin ovat myös hänen sääntönsä. Hänen sääntönsä todistavat adventismin lopussa olevasta tienviitasta, jota edustaa Prophetic Keys -julkaisu.

Ellemme ymmärrä, että Millerin säännöt olivat tienviitta profeetallisen historian linjassa, joka edusti sekä työtä Raamatun alkuperäisten ja oikeiden tekstien säilyttämiseksi että työtä Raamatun todellisen ymmärryksen avaamiseksi, mikä edellytti, että uskonpuhdistajat johdatettiin

ymmärtämään ja käyttämään pyhää tutkimusmenetelmää, jota kutsutaan ”historismiksi”, meiltä puuttuu se tieto, joka on välttämätön adventismin lopussa kolmannen enkelin valon esittämiseen ja säilyttämiseen liittyvien profeetallisten totuuksien tunnistamiseksi. Tästä syystä on tärkeää tarkastella lyhyesti tuota historian linjaa.

Sanan ”protestantti” ainoa todellinen määritelmä on protestoida Roomaa vastaan. Jos kirkko lakkaa protestoimasta Roomaa vastaan, se ei enää ole protestanttinen, vaan siitä tulee Rooman tytär, kuten kävi niille protestanteille, jotka hylkäsivät ensimmäisen enkelin sanoman. Se ensisijainen käsitys, josta tuli katolisesta kirkosta lähteneiden protestanttien ”tunnuslause”, oli ”Raamattu ja ainoastaan Raamattu”. Kuitenkin historia todistaa sen tosiasian, että Raamattua tuli oikein jakaa.

Pyri osoittautumaan Jumalalle kelpaavaksi, työntekijäksi, jonka ei tarvitse hävetä, joka jakaa oikein totuuden sanan. Mutta vältä epäpyhiä ja turhia jaarituksia, sillä ne vievät yhä pitemmälle jumalattomuuteen. 2. Timoteukselle 2:15, 16.

Raamatuntutkimuksen menetelmä, jonka käyttöön protestantit johdatettiin heidän pyrkimyksissään oikein jakaa totuuden sanaa, on ”historismi”. Tämä menetelmä oli Saatanan hyökkäyksen nimenomainen ja vakava kohde, ja siihen hän myös hyökkäsi.

”Meidän tulisi itse tietää, mistä kristinusko muodostuu, mikä on totuus, mikä on se usko, jonka olemme vastaanottaneet, mitkä ovat Raamatun säännöt — ne säännöt, jotka on annettu meille korkeimmalta auktoriteetilta.” The 1888 Materials, 403.

Raamatullisen metodologian horjuttamisen, jota uskonpuhdistajat käyttivät aina William Milleriin asti ja hänet mukaan luettuna, katsotaan alkaneen nimenomaisesti viidennellätoista vuosisadalla jesuiittatutkijasta nimeltä Francisco Ribera (1537–1591), jolle annetaan tunnustus futuristisen tulkinnan tunnetuksi tekemisestä. Hän kirjoitti Ilmestyskirjasta selitysteoksen, jossa hän esitti profetioista futuristisen tulkinnan ja irrotti ne niiden historiallisesta asiayhteydestä. Ribera loi tämän metodologian tarkoituksenaan vastustaa sitä totuutta, jonka historismin metodologia aina tuotti. Tuo totuus oli, että Rooman paavi on Raamatun profetian antikristus.

On asiakirjoin osoitettavissa, että seitsemännellätoista ja kahdeksannella toista vuosisadalla protestantismi tiesi Riberaan väärän metodologian olevan saatanallinen ja kestävä. Tuon historian protestantit kirjoittivat kirjoja ja traktaatteja vastustaakseen jesuiittatutkijan ”epäpyhiä ja tyhjiä jaarituksia”. Mutta vuonna 1909 julkaistiin Troijan hevonen, Scofield Reference Bible, ja Raamatun alaviitteisiin lisätyt viittaukset perustuivat Riberaan opetuksiin sekä toisen jesuiitan, Manuel Lacunzan (1731–1801), oppeihin. Lacunza kirjoitti salanimellä Juan Josafat Ben-Ezra ja julkaisi kirjan nimeltä Messiaan tuleminen kirkkaudessa ja majesteettisuudessa. Riberaan tavoin ennen häntä kirja oli suora hyökkäys Ilmestyskirjan profetioiden täyttymyksen kimppuun.

Saatana tiesi, että sanoma, joka hänen oli hämärrytettävä sekaannuksella, oli viimeinen varoitussanoma, joka tulee Ilmestyskirjasta. Sisällyttämällä kahden jesuiittapapin epäpyhät ja turhat puheet Scofield Reference Bible -raamatun viitteisiin Saatana saattoi johtaa luopuneet protestantit hyväksymään jesuiittojen menetelmät ja näin sokaista heidät totuudelta. Saatana saavutti tämän tuomalla esiin useita katolisia profeetallisia malleja, jotka poistivat mahdollisuuden

tunnistaa selvästi, kuka on Raamatun profetian antikristus. Tämä petos ei ollut Saatanalle vaikea, sillä protestantit olivat jo palanneet Rooman kirkon yhteyteen hylätessään Millerin sanoman vuonna 1843.

Vuosien varrella on julkaistu useita kirjoja ja artikkeleita, jotka dokumentoivat Saatanan hyökkäystä Raamattua vastaan; hyökkäystä, joka alkoi ensimmäisinä vuosisatoina Kristuksen ristiinnaulitsemisen jälkeen. Tämä hyökkäys eteni siihen pisteeseen, että väärennettyjä käsikirjoituksia tuotiin esiin väärennettyjen Raamattujen aikaansaamiseksi. Saatana hyökkäsi myös niiden uskonpuhdistajien kimppuun, jotka oli nostettu puolustamaan Jumalan sanaa heidän eläessään ja vielä senkin jälkeen, kun nuo uskonpuhdistajat olivat kuolleet.

Ajatelkaa vain, kuinka nykyajan seitsemännen päivän adventistiset historioitsijat ja teologit käsittelevät William Millerin aihetta. Ikään kuin he olisivat kaivaneet esiin hänen luunsa ja heittäneet ne Mississippi-jokeen.

”William Miller järkytti saatanan valtakuntaa, ja päävihollinen ei pyrkinyt ainoastaan tekemään sanoman vaikutusta tyhjäksi, vaan myös tuhoamaan itse sanansaattajan. Kun isä Miller sovelsi käytännöllisesti Raamatun totuutta kuulijoidensa sydämiin, nimikristittyjen viha syttyi häntä vastaan, aivan kuten juutalaisten viha kiihtyi Kristusta ja hänen apostolejaan vastaan. Seurakuntien jäsenet yllyttivät alhaisempia kansankerroksia, ja useissa tapauksissa viholliset juonittelivat riistääkseen häneltä hengen hänen poistuessaan kokouspaikalta. Mutta pyhät enkelit olivat väkijoukossa, ja yksi heistä, miehen hahmossa, tarttui tämän Herran palvelijan käsivarteen ja johdatti hänet turvassa pois vihaisan väkijoukon keskeltä. Hänen työnsä ei ollut vielä tehty, ja saatana lähettiläineen joutui pettymään aikomuksessaan.” Spirit of Prophecy, osa 4, 219.

Katsokaa, kuinka nuo samat kaksi adventismin ryhmää (teologit ja historioitsijat) ovat vähätelleet ja peitelleet Millerin sääntöjen pätevyyttä, joiden käyttävän kaikki ne, jotka sisar White’n mukaan todella julistavat kolmen enkelin sanomat.

”Ne, jotka julistavat kolmannen enkelin sanomaa, tutkivat Raamattua saman suunnitelman mukaisesti, jonka isä Miller omaksui. Pienessä kirjassa, jonka nimi on Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, isä Miller esittää seuraavat yksinkertaiset mutta älykkäät ja tärkeät säännöt Raamatun tutkimista ja tulkintaa varten:—

”[Säännöt yhdestä viiteen lainattuina.]”

”Edellä oleva on osa näitä sääntöjä; ja Raamatun tutkimisessamme meidän kaikkien on hyvä ottaa vaarin esitetyistä periaatteista.” Review and Herald, 25. marraskuuta 1884.

Ilman että tarkastellaan uudelleen niitä kolmea profeettallisen historian juonetta, jotka liittyvät Jumalan Sanan kehitykseen ja vahvistamiseen, on mahdotonta nähdä sen merkittävän todistuksen merkitystä, joka pitää yllä William Milleriä sanansaattajana, jota hänen sanomansa esittämisessä esikuvasi Elia, ja Mooseksena siinä lupauksessa, että Miller herätetään vanhurskaiden ylösnousemuksessa, ja Elisana hänen halukkuudessaan jättää maatilansa ja palvella Elian sanomaa. Sisär White osoittaa kaikkien kolmen raamatullisen sankarin olevan William Millerin esikuvia,

vaikka nykyajan adventistiteologit ja -historioitsijat kohtelevat häntä nyt ikään kuin hän olisi ollut vain jokin ”köyhä maalaipoika” kahdeksanneltatoista vuosisadalta.

William Tyndale oli yksi niistä monista uskonpuhdistajista, jotka herätettiin tässä profeettallisen historian linjassa. Jos saan sanoa asian näin, hänen ”toiminta-ajatuksensa” niitä paavin lähettiläitä vastaan, joiden kanssa hän oli tekemisissä, kuului: ”Minä saatan pojan, joka ajaa auraa, tuntemaan Raamatun kirjoituksia enemmän kuin te.” William Miller oli tuo maatilan poika, joka ajoi auraa ja täytti Tyndalen profetian.

Tätä johdantoa on suuresti yksinkertaistettu kaiken sen historian osalta, jota voitaisiin esittää tueksi sille, mitä olemme tähän asti esittäneet. Tarkastelemme nyt joitakin Alfa ja Omegan tunnusmerkkejä johdattaaksemme takaisin Millerin tarkasteluun tienviittana ja sanansaattajana.

Danielin kirja on alku kirjalle, joka koostuu kahdesta kirjasta. Tämän kirjan loppu on Ilmestyskirja. Vaikka ne ovat kaksi erillistä kirjaa, yhdessä ne muodostavat yhden kirjan.

Vuosia sitten kävin julkisen keskustelun erään tunnetun seitsemännen päivän adventistiteologin kanssa, joka työskenteli Seitsemännen päivän adventtikirkon pääkonferenssin Raamatullisen tutkimuksen instituutissa. Teologi pyrki oikaisemaan käsitystäni Danielin kirjan yhdentoista luvun kuudesta viimeisestä jakeesta sekä käsitystäni Danielin kirjan ”jokapäiväisestä”. Keskustelumme, joka jatkui jonkin aikaa, koostui siitä, että hän laati artikkelin, johon minä vastasin, minkä jälkeen hän vastasi takaisin, ja sitten luonnollisesti minä esitin jälleen omat ajatukseni, ja niin edelleen. Tässä keskustelussa hän ilmoitti minulle, että siinä pääkonferenssin toimikunnassa, jossa hän työskenteli, häntä pidettiin Danielin kirjan asiantuntijana ja että erästä hänen työtoveriaan pidettiin Ilmestyskirjan varsinaisena asiantuntijana. Keskusteluissamme hän ei halunnut käsitellä Ilmestyskirjaan liittyviä kohtia, vaan siirtää ne kollegansa vastattaviksi. Hän halusi rajata keskustelun yksinomaan Danielin kirjaan.

Sis. White ilmaisee selvästi, että Daniel ja Ilmestyskirja ovat yksi kirja. Sillä tasolla ne edustavat Raamattua, joka on yksi kirja ja joka koostuu kahdesta kirjasta, vanhasta ja uudesta. Sis. White huomauttaa myös juutalaisesta kirkosta, joka pitää vain vanhaa kirjaa yhtenä kirjana, ja hän huomauttaa myös niistä, jotka sivuuttavat vanhan kirjan, sillä he ymmärtävät tai ovat halukkaita ymmärtämään vain uuden kirjan. Hänen innoitettu todistuksensa on, että jos hyväksyt vain uuden, hylkää vanhan, ja päinvastoin. Teologin väite, että hän oli Danielin asiantuntija mutta ei Ilmestyskirjan, toistaa juutalaisen käsityksen, jonka mukaan hyväksytään vain Vanha testamentti, ja me tiedämme, mihin tuo ahdas näkemys juutalaiset johti. Kummankin puolen ottaminen tässä kysymyksessä — vanhan hyväksyminen mutta ei uuden, tai uuden hyväksyminen mutta ei vanhan — merkitsee koko todistuksen hylkäämistä.

”Vapahtaja kysyi opetuslapsiltaan, ymmärsivätkö he nämä asiat. He vastasivat: ’Kyllä, Herra.’ Silloin hän sanoi heille: ’Sen tähden jokainen kirjanoppinut, joka on opetettu taivasten valtakuntaa varten, on isännän kaltainen mies, joka tuo varastostaan esiin uutta ja vanhaa.’ Tässä vertauksessa Jeesus asetti opetuslastensa eteen niiden vastuun, joiden tehtävänä on antaa maailmalle se valo, jonka he ovat häneltä saaneet. Vanha testamentti oli tuolloin kaikki olemassa oleva Raamattu; mutta sitä ei kirjoitettu ainoastaan muinaisille, vaan kaikkia

aikakausia ja kaikkia ihmisiä varten. Jeesus tahtoo, että hänen oppinsa opettajat ututterasti tutkivat Vanhaa testamenttia löytääkseen siitä sen valon, joka vahvistaa hänen henkilöllisyytensä profetioissa ennustettuna Messiaana ja ilmaisee hänen tehtävänsä luonteen maailmaa kohtaan. Vanha ja Uusi testamentti ovat erottamattomat, sillä molemmat ovat Kristuksen opetusta. Niiden juutalaisten oppi, jotka hyväksyvät ainoastaan Vanhan testamentin, ei johda pelastukseen, koska he hylkäävät Vapahtajan, jonka elämä ja palvelutyö oli lain ja profetioiden täyttymys. Eikä niidenkään oppi, jotka hylkäävät Vanhan testamentin, johda pelastukseen, sillä se torjuu sen, mikä on suoraa todistusta Kristuksesta. Skeptikot alkavat väheksymällä Vanhaa testamenttia, ja vain yksi lisäaskel riittää Uudenkin pätevyyden kieltämiseen, ja näin molemmat hylätään.”

”Juutalaisilla on vain vähän vaikutusvaltaa kristilliseen maailmaan siinä, että he osoittaisivat sille käskyjen, mukaan lukien sapatin sitovan lain, tärkeyden, koska tuodessaan esiin totuuden vanhoja aarteita he hylkäävät ne uudet, jotka ovat Jeesuksen persoonallisissa opetuksissa. Toisaalta voimakkain syy siihen, miksi kristityt eivät kykene vaikuttamaan juutalaisiin niin, että nämä hyväksyisivät Kristuksen opetukset jumalallisen viisauden kielenä, on se, että tuodessaan esiin hänen sanansa aarteita he kohtelevat halveksunnalla Vanhan testamentin rikkauksia, jotka ovat Jumalan Pojan varhaisempia opetuksia Mooseksen kautta. He hylkäävät Siinailta julistetun lain sekä neljännen käskyn sapatin, joka asetettiin Edenin puutarhassa. Mutta evankeliumin palvelija, joka seuraa Kristuksen opetuksia, hankkii perusteellisen tuntemuksen sekä Vanhasta että Uudesta testamentista, jotta hän voisi esittää ne kansalle niiden oikeassa valossa erottamattomana kokonaisuutena — siten, että toinen on riippuvainen toisesta ja valaisee sitä. Näin, kuten Jeesus opetti opetuslapsiaan, he tuovat aarteistaan esiin ’uutta ja vanhaa’.” Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

Edellisellä neuvolla on toinenkin sovellus Laodikean adventisteihin. Tunnustaa uskovansa Raamattuun kokonaisuudessaan, sekä Vanhaan että Uuteen testamenttiin, mutta kuitenkin hylätä Profetian Henki, on täsmälleen sama kuoppa kuin hyväksyä vain yksi todistus. Totuuden vahvistamiseksi vaaditaan kaksi todistajaa, joten totuutta on mahdotonta vahvistaa yhden todistajan varassa, ja jos joku yrittää tehdä niin, hän hylkää molemmat todistajat; hän perustaa uskonsa siihen, mitä kutsutaan ”puolitotuudeksi”.

Toistan nyt erään kysymyksen, joka esitettiin yhdessä niistä ensimmäisistä kirjoituksista, joita on julkaistu heinäkuusta 2023 lähtien. Kysymys kuuluu: ”Mitä uutta valoa on tullut adventismista vuoden 1863 jälkeen?” Vastaus on yksinkertaisesti: ”Ei mitään.”

”Danielin kirja ja Ilmestyskirja ovat yhtä. Toinen on profetia, toinen ilmestys; toinen on sinetöity kirja, toinen avattu kirja. Johannes kuuli salaisuudet, jotka ukkosenään lausivat, mutta häntä käskettiin olemaan kirjoittamatta niitä.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 7, s. 971.

Alfa ja Omega osoittaa siis, että Daniel on ensimmäinen ja Ilmestyskirja viimeinen. Daniel edustaa adventismin alkua ja Ilmestyskirja adventismin loppua.

”Ilmestyskirja on sinetöity kirja, mutta se on myös avattu kirja. Se kuvaa ihmeellisiä tapahtumia, joiden tulee toteutua tämän maan historian viimeisinä päivinä. Tämän kirjan

opetukset ovat täsmällisiä, eivät mystisiä ja käsittämättömiä. Siinä käsitellään samaa profetian linjaa kuin Danielissa. Jumala on toistanut joitakin profetioita osoittaen siten, että niille on annettava merkitystä. Herra ei toista asioita, joilla ei ole suurta merkitystä.” Manuscript Releases, osa 9, 8.

Adventismin alussa, juuri niissä jakeissa, jotka ovat adventismin keskeinen pylväs, niissä jakeissa, jotka avattiin vuonna 1798, Jeesus esitteli itsensä nimellä ”Palmoni”, ihmeellinen lukija. Adventismin lopussa Jeesus esittelee itsensä nimillä ”Alfa ja Omega”, ihmeellinen kielentuntija — Jumalan Sana. Tästä syystä adventismin alku ja ensimmäisen enkelin sanoma olivat ”ripustetut aikaan”. Adventismin lopussa kolmannen enkelin sanoma tulee olemaan ripustettu Hänen Sanaansa.

Adventismin alku ja loppu sijoittuvat Raamatun profetian kuudennen valtakunnan historian aikana; sen vuoksi ne tapahtuvat Yhdysvaltojen alun ja lopun aikana. Yhdysvaltojen profeettallinen historia on tasavaltalaisuuden ja protestantismin kahden sarven historia. Tämän historian päättyessä nuo kaksi sarvea ovat muuttuneet karitsasta lohikäärmeeksi. Tasavaltalaisuus muuttuu demokratiaksi ja protestantismi luopio protestantismiksi. Kun Yhdysvaltojen koetusajan malja alkaa lähestyä loppuaan, kuten juuri nyt tapahtuu, luopiot tasavaltalaisuuden ja protestantismin kaksi sarvea muodostavat pedon kuvan ja näin sulauttavat kirkon ja valtion yhdeksi sarveksi, joka puhuu kuin lohikäärme. Mutta Jumala ei jää ilman todistajaa, sillä saattaessaan Yhdysvaltojen historian päätökseen Hän nostaa esiin protestantismin aidon sarven vastustamaan sekä pedon kuvaa Yhdysvalloissa että sen jälkeen pedon kuvaa, joka kohtaa koko maailman. Protestanttisen sarven esiin nostaminen Yhdysvaltojen lopussa tapahtuu saman historiallisen rakenteen puitteissa kuin protestanttinen sarvi nostettiin esiin Yhdysvaltojen alussa. Entinen liittokansa sivuutetaan, ja uudesta kansasta tulee uusi liittokansa. Ei ole mitään uutta auringon alla.

Kun käytämme milleriittien historiassa ymmärrettyjä ja esitettyjä aikaprofetioita arvioidaksemme Alfaa ja Omegaa, havaitsemme, että ne ovat yksi ja sama. Jokainen aikaprofetia alkaa historiasta, jossa profetia julistetaan, ja tuo historia esikuvallistaa aina sen historian, jossa profetia täyttyy.

Kaksituhatta kolmesataa vuotta koskevan profetian historia alkoi kolmannelta määräyksestä vuonna 457 eKr. ja päättyi kolmannen enkelin sanomaan 22. lokakuuta 1844. Kolmannen määräyksen saapumista edeltävänä aikana, mutta ennen sen tuloa, suoritettiin temppelin ja Jerusalemin rakentamistyö. Samalla tavoin kolmannen enkelin saapumista edeltävässä historiassa vahvistettiin milleriläisen temppelin perustotuudet.

Vuonna 1798 täyttyi kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden profetia, joka alkoi vuonna 723 eKr. pohjoisten kymmenen heimon hajottamisesta. Tämä profetia osoitti kaksi tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjaksoa, jotka merkitsivät kirjaimellisen temppelin ja kirjaimellisen Jerusalemin tallettamista kirjaimellisen pakanallisen Rooman toimesta; sitä seurasi tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjakso, jolloin paavillinen Rooma tallasi hengellistä kaupunkia ja temppeliä. Profetia alkoi pohjoisen valtakunnan tuhoutumisella ja sen kansalaisten hajottamisella. Profetian puoliväli vuonna 538 merkitsee Jumalan kansan pakanallisen Rooman, Raamatun profetian neljännen valtakunnan, suorittaman tallettamisen

päättymistä ja saa aikaan Jumalan seurakunnan hajaantumisen pimeään keskiajan erämaahan. Tämän aikaprofetian päättyminen vuonna 1798 merkitsee Raamatun profetian viidennen valtakunnan loppua. Pohjoisten kymmenen heimon hajaantuminen sekä kristillisen seurakunnan, joka pakeni erämaahan, hajaantuminen edustaa niiden kokoamista, joiden oli määrä tulla protestantismin sarveksi. Tienviitat esitetään usein vastakohtien avulla, ja hajaantuminen voi edustaa kokoamista, aivan kuten Elia edustaa Johannes Kastajaa. Samassa profetallisessa vastakkainasettelussa Elia ei kuole, mutta Johannes Kastaja kuolee.

Vuonna 677 eKr. eteläinen Juudan heimo (joka Raamatussa myös samastetaan ihanaan maahan) hajotettiin kahdeksituhanneksiviideksisadaksi kahdeksaksikymmeneksi vuodeksi, ja tämä ajanjakso päättyi 22. lokakuuta 1844. Tuo profetia osoitti Jumalan kansan tallaamisen, jonka Daniel Danielin kirjassa 8:13, 14 tunnistaa ”joukoksi”.

Sitten minä kuulin yhden pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille eräälle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka saattaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi? Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa päivää; sitten pyhäkkö puhdistetaan. Daniel 8:13, 14.

Kaksituhatta kolmesataa vuotta kestänyt profetia, joka päättyi samanaikaisesti kuin kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta kestänyt profetia, joka alkoi vuonna 677 eKr., osoitti pyhäkön tallaamisen, sellaisena kuin se on esitetty Danielin kirjassa 8:13, 14. Juudan hajottamista koskevaa profetiaa vuonna 677 eKr. edelsivät Nebukadnessarin kolme hyökkäystä, ja tuo profetia päättyi kolmannen sanoman saapumiseen 22. lokakuuta 1844.

Ne kaksi kaksituhattaviisisataakaksikymmentävuotista profetiaa, jotka päättyivät vastaavasti vuosina 1798 ja 1844, osoittavat neljäkymmentäkuusi vuotta kestäneen milleriläisen temppelin perustuksen rakentamisen. Mooses oli neljäkymmentäkuusi päivää vastaanottamassa ohjeita temppelin rakentamisesta; Herodeksen temppelin uudistaminen Kristuksen aikana kesti neljäkymmentäkuusi vuotta, ja tämä päättyi Kristuksen kasteen vuonna. Kasteesta Hän meni erämaahan neljäksikymmeneksi päiväksi, ja palattuaan Hän puhdisti temppelin ensimmäisen kerran, ja väittelevät juutalaiset tahtoivat tietää, millä valtuudella Hän teki sellaisen teon.

Ja juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin. Ja hän tapasi pyhäkössä niitä, jotka myivät härkiä ja lampaita ja kyyhkysiä, sekä rahanvaihtajat istumassa. Ja tehtyään pienistä nuorista ruoskan hän ajoi heidät kaikki ulos pyhäköstä, niin lampaat kuin härätkin; ja hän vuodatti vaihtajien rahat maahan ja kaatoi pöydät, ja sanoi kyyhkysten myyjille: Viehkää nämä pois täältä; älkää tehkö minun Isäni huonetta kauppahuoneeksi. Niin hänen opetuslapsensa muistivat, että on kirjoitettu: Kiivaus sinun huoneesi puolesta on kuluttava minut. Niin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle: Minkä merkin sinä näytät meille, koska näitä teet? Jeesus vastasi ja sanoi heille: Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä kolmessa päivässä pystytän sen. Niin juutalaiset sanoivat: Neljäkymmentä kuusi vuotta on tätä temppeliä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä? Mutta hän puhui ruumiinsa temppelistä. Kun hän siis oli noussut kuolleista, hänen opetuslapsensa muistivat, että hän oli tämän heille sanonut; ja he uskoivat Raamatun ja sen sanan, jonka Jeesus oli sanonut. Johannes 2:13–22.

Milleriläinen temppeli rakennettiin neljänäkymmenenäkuutena vuotena vuodesta 1798 alkaen, ensimmäisen kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden profetian päättyessä, ja se päättyi neljäkymmentäkuusi vuotta myöhemmin toisen kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden profetian täytyessä vuonna 1844. Nuo neljäkymmentäkuusi vuotta alkoivat ensimmäisen enkelin saapumisesta ja päättyivät kolmannen enkelin saapumiseen, sillä Kristus sanoi, että Hänen temppelinsä pystytettäisiin kolmessa päivässä. Jos et ole halukas näkemään näitä tosiasioita, se johtuu kahdesta ensisijaisesta ongelmasta niiden ongelmien lisäksi, joita saattaa olla haluttomassa ja kääntymättömässä sydämessä. Ensimmäinen ongelma on se, ettei ole halukas lähestymään profeetallista Sanaa siitä näkökulmasta, että historia toistaa itseään. Et ole historisisti. Toinen ongelma on kyvyttömyys soveltaa Jumalan sanan sisään Jumalan sanassa tallennettuja vertauskuvallisia sanoja. Kaikkien näiden profetioiden alut osoittavat lopun, eivätkä ne koskaan osoita ainoastaan toistuvia historioita, vaan aina paljon enemmän.

Raamattu sanoo, että me olemme Pyhän Hengen temppeli, ja ruumiin temppeli koostuu neljästäkymmenestäkuudesta kromosomista. Niitä neljästäkymmentäkuutta kromosomia tutkivat tiedemiehet ilmoittavat meille, että kaksikymmentäkolme miehen kromosomia ja kaksikymmentäkolme naisen kromosomia ovat kietoutuneet ristien muotoisen proteiinin ympärille.

Danielin kahdennessatoista luvussa on kolme toisiinsa liittyvää aikaprofetiaa; ensimmäinen viittaa pyhän kansan voiman hajottamiseen, mikä edustaa 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemää aikaa”. Heissä täytynyt pyhän kansan voiman hajottaminen kesti kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta, mutta Danielin kahdennessatoista luvussa viitataan vain tämän ajanjakson viimeiseen puoliskoon. Se esittää Danielin siten, ettei hän ymmärtänyt, mitä tuo julistus tarkoitti.

Ja minä kuulin pellavavaatteisiin puetun miehen, joka oli virran vetten yläpuolella, kun hän kohotti oikean kätensä ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, että siihen on kuluva aika, ajat ja puoli aikaa; ja kun pyhän kansan voiman hajottaminen on saatettu päätökseen, kaikki nämä täyttyvät. Ja minä kuulin, mutta en ymmärtänyt; silloin minä sanoin: Herrani, mikä on oleva näiden asiain loppu? Daniel 12:7, 8.

Daniel 12 havainnollistaa sanomaa, joka avataan sinetistä lopun aikana, mikä oli vuonna 1798. Tässä kohdassa Daniel edustaa William Milleriä, joka on tuon historian viisaiden ensisijainen vertauskuva. Miller johdatettiin ensin 3. Mooseksen kirjan 26. luvun kahdentuhannen viidensadankahdenkymmenen vuoden profetiaan, ja jakeissa 7 ja 8 hän edustaa viisaita, joiden tulee sovittaa yhteen se totuus, että kahdentuhannen viidensadankahdenkymmenen vuoden hajotus on mitä varmimmin nimenomaisesti Jumalan oman kansansa hajottamista.

Ja jos ette tänäkään jälkeen kuule minua, niin minä rankaisen teitä seitsenkertaisesti syntienne tähden. Ja minä murratan teidän voimanne ylpeyden; ja minä teen teidän taivaanne raudaksi ja teidän maanne vaskeksi. 3. Mooseksen kirja 26:18, 19.

Muinaisen Israelin ”ylpeys” oli siinä, että heidän sallittiin hylätä Jumala kuninkaanaan ja valita inhimillinen kuningas. Heidän ylpeytensä, joka käy lankeemuksen edellä (Sananlaskut 16:18), oli heidän halunsa olla kaikkien ympärillään olevien epäjumalanpalvelusta harjoittavien valtakuntien

kaltaisia. Ensin pohjoisen valtakunnan ja sitten eteläisen valtakunnan poistaminen oli vallan (kuninkaan) hajottamista vuosina 723 eKr. ja 677 eKr. क्रमशः

Miller edusti viisaita, jotka ymmärsivät tiedon lisääntymisen, joka avattiin sinetistä Danielin kahdennentoista luvun edellisissä jakeissa, ja jakeissa seitsemän ja kahdeksan hänet esitetään sellaisena, joka ei ymmärrä tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden yhteyttä Jumalan kansan hajottamisen kahteentuhanteen viiteensataan kahteenkymmeneen vuoteen. Daniel edustaa Jumalan kansaa adventismin lopussa samoin kuin Miller adventismin alussa. Adventismin lopussa vallitsee sama pulma, sillä kun adventismi hylkäsi Millerin ymmärryksen ”seitsemästä ajasta”, se joutui rajoittumaan siihen, että se tunnisti tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta ainoastaan pimeäksi keskiajaksi. Viisailla lopussa oli ratkaistavanaan samanlainen ongelma kuin se, jota Daniel ja Miller havainnollistavat. Miksi Kolmannen Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun terminologiaa käytetään havainnollistamaan kolmea ja puolta aikaa eikä seitsemää aikaa?

Miller ei koskaan täysin sovittanut tätä dilemmaa, mutta vuonna 1856 viimeinen ”uusi profeetallinen valo” esitettiin kuuden artikkelin sarjassa, jota ei koskaan saatettu päätökseen; siinä seitsemän ajan osoitettiin merkitsevän kolmea ja puolta vuotta, jolloin pakanallinen Rooma tallasi maahan Jumalan kirjaimellista Israelia, mitä seurasi kolme ja puoli vuotta, jolloin paavillinen Rooma tallasi maahan hengellistä Israelia. Seitsemän vuotta myöhemmin adventismi hylkäsi suoraan kaiken seitsemää aikaa koskevan valon, valmistaen dilemman viisaille lopun aikana vuonna 1989, jolloin, kuten Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa, jakeessa neljäkymmentä, kuvataan, entistä Neuvostoliittoa edustavat maat pyyhkäistiin pois paavinvallan ja Yhdysvaltojen toimesta.

Ensimmäinen Millerille annettu valo hylättiin vuonna 1863, ja viimeinen valo tästä aiheesta annettiin noissa kuudessa artikkelissa Hiram Edsonin kautta. Nuo artikkelit lakkautettiin, ja seitsemän vuotta (aikaa) myöhemmin nykyisen Israelin voima pantiin syrjään, jotta se jäljittelisi epäjumalanpalveluksellisia kirkkoja, jotka muutamaa vuotta aiemmin oli oikein tunnistettu Babylonin tyttäreiksi. Mooseksen kirjan, Leviticus 26:n, seitsemästä ajasta profeetallisena oppina tuli loukkauskivi, ja muinaisen Israelin ylpeys, sellaisena kuin se ilmeni heidän halussaan saada Saul hallitsemaan heitä kuninkaana, toistui. Jeesus esittää lopun alun kautta.

Danielin kirjassa yksilöidään myös tuhannen kahdensadan yhdeksänkymmenen vuoden profetia sekä tuhannen kolmensadan kolmenkymmenenviiden vuoden profetia, jotka molemmat alkavat ”jokapäiväisen” poistamisesta vuonna 508. ”Jokapäiväisen” poistaminen merkitsee pakanallisen Rooman vastarinnan poistamista paavillisen vallan nousun tieltä vuonna 538. Oli kolmenkymmenen vuoden siirtymäkausi, ennen kuin paavillinen valta asetettiin maan valtaistuimelle vuonna 538, ja sitten jäljellä olevat tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta päättyvät vuonna 1798. Nuo kolmekymmentä vuotta kestänyt siirtymä yhdestä valtakunnasta seuraavaan yksilöi paavillisen hallitusvallan viimeiset vuodet, jotka johtavat siihen, että raamatunprofetian kuudes valtakunta asetetaan maan valtaistuimelle vuonna 1798. Tuhannen kahdensadan yhdeksänkymmenen vuoden profetian alku osoittaa siirtymän yhdestä raamatunprofetian valtakunnasta seuraavaan raamatunprofetian valtakuntaan, samoin kuin tuon

profetian päättyminenkin.

Vuonna 508 alkaneen, ”jokapäiväisen” poistamisesta alkunsa saaneen tuhannen kolmensadan kolmenkymmenenviiden vuoden ennustuksen päätepiste on vuonna 1843.

Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen uhri poistetaan ja hävityksen kauhistus asetetaan, on oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää. Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat kolmesataa kolmekymmentä viisi päivää. Daniel 12:11, 12.

Tuhannen kolmensadan kolmenkymmenenviiden vuoden profetia päättyi vuonna 1843, ja Daniel sanoo, että ne, jotka ”odottivat” tuon profetian täyttymistä, olisivat siunattuja. Sisar White ilmaisee asian näin.

”Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät ne asiat, jotka nähtiin vuosina 1843 ja 1844.

”Sanoma annettiin. Eikä sanoman toistamisessa tulisi olla mitään viivytystä, sillä ajan merkit täyttyvät; päätöstyö on tehtävä. Suuri työ tullaan tekemään lyhyessä ajassa. Pian annetaan Jumalan määräämänä sanoma, joka kasvaa suureksi huudoksi. Silloin Daniel on seisova osassaan antaakseen todistuksensa.” Manuscript Releases, volyymi 21, 437.

Sentähden tuhannen kolmensadan kolmenkymmenenviiden vuoden profetian alku osoittaa siirtymän pakanuuden uskonnosta paavillisuuden uskontoon ja siten osoittaa siirtymän protestantismista milleriittiseen protestantismiin.

Ne adventistit, jotka hylkäävät adventismin perustavat totuudet, hylkäävät kaikki ne aikaprofetiit, joita milleriläiset esittivät, jopa Daniel 8:14:n kaksituhatta kolmesataa vuotta. He saattavat hyvinkin kieltää tämän tosiasian, mutta voidaan loogisesti osoittaa, että tämä tosiasia on tosi; kuitenkin tarkoitukseni on nyt toinen, joten jätän tämän toistaiseksi sikseen, kun pyrimme saattamaan tämän artikkelin päätökseen.

Juudan ”ihanana maan” hajottaminen vuonna 677 eKr. kuvaa ”sotajoukon” tallaamista Danielin kirjassa 8:13, 14, ja viittaa nykyisen ihanan maan, Yhdysvaltojen, perustamiseen. Samojen jakeiden kaksituhatta kolmesataa vuotta alkoi vuonna 457 eKr. ja kuvaa ”pyhäkön” tallaamista.

Sitten minä kuulin erään pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille puhuvalle pyhälle: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, niin että sekä pyhäkkö että sotajoukko annetaan tallattaviksi? Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö tulee puhdistetuksi. Daniel 8:13, 14.

Vuodet 677 eKr. ja 457 eKr. ovat ajankohtia, jotka liittyvät toisiinsa Jumalan kansan ja Jumalan pyhäkön välisen suhteen kautta. Jumala toi sekä joukon että pyhäkön jälleen yhteen samaan aikaan 22. lokakuuta 1844. Ne kaksisataa kaksikymmentä vuotta, jotka sijoittuvat vuosien 677 eKr. ja 457 eKr. väliin, kuvaavat ajanjaksoa, jolloin Jumala asettaa tienviitan, joka edustaa valon lisääntymistä. 22. lokakuuta 1844 kolmannen enkelin valo saapui, pyhäkön valo alkoi loistaa, ja joukko oli siellä julistamassa valoa.

Sillä profeetallisella linjalla, joka osoittaa sen kolminkertaisen sodankäynnin, johon Saatana ja Kristus ryhtyivät, julkaistiin vuoden 1611 King James -raamattu. Täsmälleen

kaksisataakaksikymmentä vuotta myöhemmin, vuonna 1831, William Miller julkaisi sanomansa ensimmäisen kerran:

”Yhdeksän vuoden ajan William Miller oli vakuuttunut siitä, että hänen tuli esittää sanomansa seurakunnille; mutta hän odotti toivoen, että jokin tunnustettu auktoriteetti julistaisi ilosanoman pian saapuvasta Vapahtajasta. Näin odottaessaan hän ainoastaan osoitti sanoman totuuden; heillä oli nimi, että he elivät, mutta he olivat nopeasti kuolemassa. Vuonna 1831 Miller piti ensimmäisen esitelmänsä profetioista.” Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Jumala suojeli pyhät ja oikeat alkutekstit, joita käytettiin Raamatun tuottamiseen. Tämän jälkeen Hän tuotti Raamattunsa vuonna 1611. Sitten Hän nosti esiin sanansaattajan, joka käyttäisi Raamatusta löytyviä, siitä johdettuja ja siinä vahvistettuja sääntöjä tuottaakseen ensimmäisen enkelin sanoman. Vuonna 1831 Millerin sanoma saatettiin muodolliseen muotoon, samoin kuin Kristuksen historian sanoma saatettiin muodolliseen muotoon Johannes Kastajan kautta, niin kuin sanoma on saatettu muodolliseen muotoon jokaisessa uskonpuhdistusliikkeessä. Millerin sanoma, ensimmäisen enkelin sanoma, joka julistaa tuomion avautumista, saa suoran vahvistuksensa kahdensadan kahdenkymmenen vuoden profeettallisen ajanjakson soveltamisesta. Se oli varoitussanoma Raamatun profetian kuudennen valtakunnan—Yhdysvaltojen—alussa.

Vuonna 1996 Future for America -työ alkoi, ja kolmannen enkelin sanoma, joka oli avattu sineteistään vuonna 1989 — sanoma, joka osoitti paavinvallan kuolinhaavan parantumisen ja pian tulevan sunnuntailain — julkaistiin aikakauslehdessä nimeltä The Time of the End. Adventismin lopun sanoma oli saatettu määrämuotoon, aivan kuten sanoma alussa oli saatettu määrämuotoon. Alussa sanoma oli kiinnitetty aikaan ja edusti Jumalan Sanan sisältämien totuuksien edelleen kehittämistä. Vuonna 1996, kaksisataakaksikymmentä vuotta Yhdysvaltojen syntymän jälkeen vuonna 1776, adventismin lopun sanoma saatettiin määrämuotoon ja se edusti kolmen enkelin sanomien edelleen kehittämistä.

Kun tarkastelemme rinnakkaista historiaa, joka liittyy tasavaltalaiseen sarveen ja protestanttiseen sarveen raamatullisen profetian kuudennen valtakunnan historiassa, on ymmärrettävä, mikä protestanttinen sarvi on ja mikä se ei ole.

Pyri osoittautumaan Jumalalle otolliseksi, työntekijäksi, jonka ei tarvitse hävetä ja joka oikein jakaa totuuden sanan. Mutta vältä epäpyhiä ja turhia jaarituksia, sillä ne lisäävät yhä enemmän jumalattomuutta. 2 Timoteukselle 2:15, 16.